

Bilag B.**Rigsdagsforhandlingerne vedrørende „de processuelle Bevillinger“.**

I Proceskommissionernes Lovudkast var alle processuelle Bevillinger henlagt til Domstolene (principielle Udtalelser herom findes i Mot. 1875, 60; Mot. 1877, 142, 150, 177; Mot. 1899, 209). Den sidste Kommissions Udkast ændredes i Rigsdagen 1902—03 (se Rigsd. Tid. Tillæg C., Sp. 283 o. ff.) af Folketinget derhen, at de Bevillinger, som omhandles i Bestemmelserne svarende til Rpl. §§ 397, 422, 435, 436 og 441, skulde kunne gives *baade* af den af Proceskommissionen foreslaaede judicielle Myndighed (et Højesteretsudvalg, Landsretten, et Udvalg af denne eller dens Formand) og af Justitsministeren, men kun kunne søges *enten* hos den judicielle Myndighed *eller* hos Ministeren, samt at ny Foretagelse ved Højesteret kun kunde bevilges ved kgl. Resolution i Statsraadet. Derimod rørte man ikke ved de øvrige Bevillingsregler.

I 1903—04 vedtog Landstinget (Tillæg C., Sp. 299 o. ff.) at vende tilbage til Kommissionens Forslag. Vedkommende Landstingsudvalg udtaler til Motivering heraf bl. a. (Tillæg B., Sp. 44): »Det synes mest at passe med Princippet om Forvaltningens Adskillelse fra Domstolene. I alt Fald finder Udvalget det uheldigt, at saadanne Tilladelser kunne gives begge Steder, baade af Justitsministeren og af Højesteret, og at der saaledes aabnes Mulighed for, at en forskellig Praksis uddanner sig paa de to Steder.«

Folketingets Udvalg foreslaar (Tillæg B., Sp. 1087) at ændre Landstingets Formulering af § 377 (svarende til Rpl. § 397) saaledes, at Oprensning til at paaanke en Landsretsdom til Højesteret kan gives baade af et Højesteretsudvalg og af Justitsministeren, men *akkviescerer i øvrigt* ved Landstingets Formulering af de derhen hørende Bestemmelser. Folketinget fulgte dette Forslag, og den *eneste* Dissens mellem Tingene, vedrørende hele dette Emne, angik altsaa § 377 (Rpl. § 397). Herved forblev det i Samlingerne 1904—05 og 1905—06.

I 1906—07 forelagde imidlertid Justitsministeren det reducerede Forslag til Retsplejelov (Tillæg A., Sp. 3641 o. ff.), og først dette Forslag har et *gennemført* nyt System, hvorefter processuelle Bevillinger kan gives baade af Domstole og Justitsministeren. Se saaledes følgende §§ i Lovforslaget: §§ 372, 375, 400, 413, 514, 572, 642, 651, 923, 927, 929 (svarende til Rpl. §§ 394, 397, 422, 435, 537, 595, 665, 674, 962, 966, 968). Bemærkningerne til Lovforslaget indeholder, saa vidt ses, ingen Motivering af de anførte Bestemmelser.

I 1907—08 udtaler Landstingets Udvalg, der igen foreslaar at vende tilbage til Kommissionens Forslag, bl. a. følgende (Tillæg B., Sp. 2410): »Det er den to forskellige Myndigheder ved Lovforslaget tillagte, jævnsides løbende Beføjelse, som man finder uheldig. Hellere end at gaa denne Vej maatte man ganske opgive de tidligere Lovforslags Tanke om at henlægge Beføjelsen til Domstolene alene og blive ved den bestaaende Ordning,